

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønicens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 26. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1813_208-txt-shoot-idm649.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ogsaa Sveits har sluttet sit livlige Tidsrum men værdelig og altsaa skinnende. Gesners Idyller og Lavaters Folkesange ere favre Ligsalmer og Johannes Myllers Krønike en stolt Bautasteen. Ligprædiken skulde jeg sagt, men de Runestene staa mig end saa nær at de stundom fordreie mit Tungemaal. Efterat jeg dernæst har talt om Pestalozzi, den kiærlige sværmende Mand, som vil indpompe Livsluft i Liget, vender jeg Talen saa: i mange Maader kan man sige, at Johannes Myller skrev sin Krønike paa Pestalozzis Viis, som da ei heller er underligt, aldenstund de vare samtidige Landsmænd; thi denne Krønikes Kiendemærker ere, en *for Udlændinge* kiedsommelig, *stundom* smaavurn Vidtløftighed, men alt imellem *Falkeblík* og *Kiæmpegreb* i *Menneskets* og *Tidernes Indvortes*. Hertil kommer end, et mandigt Tungemaal og den Særhed, at en kort Anmærkning mangengang siger meer end et heelt Bladetal. Den samme Mand, der saa tit dømmes Mænds Idræt og Begivenheders Komme med deres Aarsager, ligesom hans Alders selvkloge Daarer, er *den Første*, som lod Pavemagt, Riddertid, og Korstog, ja den ganske Middelalder ske nogenledes Ret. Sin Christendom forlorede han *halv i Tidens 27 Strøm*, saa at han endog formastelig tilraabte Folkene: Troer fast *eller* troer Intet! og fordømmer saaledes sin egen Halvhed, men *kostelig taler han mangelsteds*, naar hans gode Aand raader som naar han til Tidens taabelige Bebreidelse: hvad Ondt skeer, som Præster ei bedrev? lægger det korte Spørgsmaal: og hvad Godt? naar han om de gamle, troeskyldige Kirkefædre melder: af slige Mænd er Christendommen ei *opdigtet*, naar han taber sig i Beskuelsen af den giæve Luther, naar han *klarøiet* kalder Kants Lærebygning: *Forstandens Bankerot*, og *saa tit* foruden, hvilket *Alle* som oplæres i de boglige Konster, *skulde læse* hos ham selv, saavel i hans Krønike om Sveits, som i hans korte Begreb af Verdens Historie, der, i al sin Halvhed, dog er en *mageløs* Bog.